

Neměla jsem v úmyslu mamince a tátovi o Davidovi povědět. Ale uklouzlo mi to jednou ráno, když jsme s tátou seděli v kuchyni a snídali.

„Do béčka začal chodit nový kluk,“ řekla jsem.

Ukousla jsem si velký kus chleba, jako bych chtěla rozžvýkat, co jsem právě řekla. Pololetí začalo už před třemi měsíci. Musí působit divně, že se o Davidovi zmiňuju až teď.

Táta věděl, o kom mluvím. Každopádně věděl, kdo je Davidova máma. Než se sem přistěhovala, bydlela roky v Oslu. Nedávno se rozvedla.

„Pamatuju si ji z dětství,“ řekl táta. „Byla velmi mladá, když otěhotněla. Myslím, že sotva dokončila školu. Hned potom se odstěhovala do Osla.“

„Znáte se?“ zeptala jsem se.

„Ne, vlastně ne. Je o něco mladší než já,“ odpověděl táta.

„Aha,“ řekla jsem.

Snažila jsem se, aby to nevyznělo zklamaně.

„Nejmenuje se její chlapec David? Skamarádili jste se?“ zeptal se táta.

„Ne, chodí do béčka. A o přestávkách vždycky jen hraje fotbal,“ odpověděla jsem.

„Takže se s holkama moc nebaví?“

„To je přece jedno.“

Připravila jsem si svačinu, sbalila školní batoh a vydala se k silnici, kde jezdí školní autobus. Do Velikonoc zbývají dva týdny. Ještě pořád fouká studený vítr, ale sníh už začal na zahradě mizet. Není to tak dávno, co jsme s Jenny u lodní garáže postavily sněhovou lucernu. Teď už všude vykukují šedozelené trsy trávy.

U Davida nemám šanci. Už je to dlouho, co se sem někdo nový přistěhoval. Co začal v lednu ve škole, holky se kolem něj jen točí. Je

to proto, že je nový? Že je vysoký a má tmavé vlnité vlasy? Nebo že hraje dobře fotbal?

Kluci, kteří jsou dobří ve fotbale, si nikdy s ničím nemusejí dělat hlavu. Holky to mají těžší. Osmá třída je taky něco úplně jiného než sedmá. To jsem si taky brzy všimla. Teď se všechno točí jen kolem módy a kluků. Ale hlavně okolo kluků z devítky a desítky, ne z naší třídy. Až na Eli, která je naprosto zjevně zamilovaná do Tronda.

Trochu jsem podupávala na místě, abych se zahřála. Konečně se v zatáčce objevil zelenožlutý školní autobus. Popošla jsem na zastávce kupředu, natáhla ruku a zjistila, že jsem zapomněla reflexní pásku. Řidič mě ale uviděl i tak, zablikal a zastavil.

V autobuse jsem si jako obvykle sedla vedle Jenny. O víkendu dostala nové kalhoty. Teď si třela mokrou skvrnu na stehně.

„Je to vidět, Amando?“ zeptala se. „To je typický! První den mám nový džíny a vypadám, jako bych se počurala.“

Zachichotala jsem se.

„Co se stalo?“

„Ohodilo mě nějaký debilní auto. A to jsem stála skoro až pod stříškou zastávky,“ odpověděla Jenny.

„Ta skvrna není skoro vidět,“ řekla jsem. „A určitě rychle uschne.“

Jenny přesto ještě chvíli nohavici třela. Seděla jsem a myslela na červenou skvrnu v kalhotkách, kterou jsem před pár měsíci objevila. Teď už můžu otěhotnět a tak. Já, která jsem žádného kluka ještě ani nepolíbila.

Kluci v naší třídě jsou v pohodě. Finn dostal k Vánocům černou koženou bundu se jménem heavymetalové kapely na zádech. Má černé vlasy, které si sčesává na stranu. Loni na podzim se zeptal Jenny, jestli spolu budou chodit.

„Jsi nejhezčí z áčka,“ řekl tehdy.

„A proto se k tobě tak dobře hodím?“ odpověděla Jenny.

Finn prudce zrudl a pak už na Jenny slovem nepromluvil. Začal ji nesnášet. A se mnou taky skoro nemluvil.

Perry má vlasy nakrátko ostříhané a nejvíc ho baví malovat pin-doury na tabuli. Čím větší, tím lepší. A zvláště o přestávce před angličtinou. To vedle obrázku ještě napíše velkými tiskacími písmeny DICK.

„Ať stojí!“ dodá občas. A to je docela legrační.

A pak tu je Ole-Petter, který nikdy nic neříká. Slyšela jsem, že hraje dobře šachy. A při testech z matematiky má pokaždé všechno správně.

Trond má na všechno pohotově vtipné komentáře. Často až moc vtipné. Tím se dostává do konfliktu s učiteli.

A konečně tu jsou Jonny a Tor Ivar, které mají rádi všichni. Jsou prostě bezvadní. Tor Ivar je nejlepší fotbalista ve třídě.

„A v kterém roce se rozpadlo Československo, Amando?“

Trhla jsem sebou. Holten určitě viděl, že tu sedím a myslím na něco úplně jiného než dějiny Evropy.

„Ehm... Nepamatuju si to. Určitě dřív než jsem se narodila,“ řekla jsem rozpačitě.

„Správná odpověď je 1993,“ řekl Holten. „Teď už musíš dávat lepší pozor!“

O přestávce jsme s Jenny sešly k zídce, kde jsme za pěkného počasí sedávaly a povídaly si. Zídka nás studila. Ještě nebylo úplně jaro, i když sníh už začal tát.

Dole na fotbalovém hřišti jsem zahlédla poletovat Davidovy tmavé vlasy.

„Je tak trochu sólista, co?“ podotkla jsem.

„A kdo jako?“ zeptala se Jenny.

„Přece David. Celou dobu dribluje jen sám.“

„Tobě se trochu líbí, co?“ usmála se Jenny.

„Ale ne,“ řekla jsem. „Nechci chodit s žádným sobcem.“

Hodně jiných ale chtělo. Když David zrovna nebyl na hřišti, motala se kolem něj spousta holek. Na všechny se usmíval, ale jako by nechápal, že o něj projevují zájem.

„Aspoň to není žádný playboy,“ řekla Jenny.

„To asi ne,“ připustila jsem.

Nevěděla jsem, jaký takový playboy je. Každopádně ne jako David.

„Jeho rodiče jsou přece rozvedení,“ řekla Jenny. „Děti rozvedených rodičů rychlejš dospívaj.“

Školní den probíhal jako všechny ostatní. Hodiny se táhly a přestávky zase ubíhaly jako nic. Perry kreslil další pindoury na tabuli a pořádková služba – tento týden to byla Julie – je musela houbou setřít. Finn seděl až úplně vzadu, houpal se na židli a četl komiksy, které schoval do učebnice společenské nauky. Ole-Petter seděl vpředu, a protože už měl všechny úkoly z matematiky hotové, musel začít s učebnicí z devítky.

A pak tu byli Eli a Trond.

„Je do něj zamilovaná. To je na beton,“ řekla jsem, když jsme o velké přestávce seděly na zídce. V rohu školního dvora směrem k faře a stájím stáli Eli a Trond a povídali si a smáli se. Při hodině matematiky hodila Eli na Tronda alespoň patnáct kousíčků mazací gumy. A Trond jich zase pořádnou dávku hodil zpátky na ni.

„Myslíš, že je do ní zamilovanéj?“ zeptala se Jenny.

„Nevím. Ale vypadá to tak,“ odpověděla jsem.

Eli i Trond stáli s rukama v kapsách. Vypadali trochu zvláštně. Museli mít ruce v kapsách, aby na sebe nezačali sahat?

Povzdychla jsem si. Kdybych tak já byla zamilovaná jako Eli.

„Myslíš, že se mnou není něco v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Co jako myslíš?“ chtěla vědět Jenny.

„Ještě jsem nikoho nepolíbila,“ řekla jsem. „Co když nikdy nepotkám kluka, který by se mi líbil?“

„Myslela jsem, že se ti líbí David,“ podotkla Jenny.

„Nech si to!“ řekla jsem a plácla ji do beder.

Rychle jsem se rozhlédla, jako bych udělala něco zakázaného.

„Možná trochu,“ zašeptala jsem.

„Já to věděla!“ vypískla Jenny. „Má strašně krásný rty, všimla sis?“

Večer jsme s Jenny psaly seznam kluků, se kterými bychom se chtěly líbat. Já jsem svůj seznam psala přímo do deníku. Na první místo jsem dala Davida, zato Jenny ho neměla ani mezi prvními deseti.

„Ty se nechceš líbat s Davidem?“ zeptala jsem se zděšeně.

„Ale jo! Teda ne. To přece ty...“ koktala Jenny.

Rozesmála jsem se.

„Co je s tebou? Jsi úplně rudá. Jsi snad do něj zamilovaná?“

„Určitě ne víc než ty!“

Jenny do mě strčila, až jsem spadla pozadu do postele. Pak napsala Davida na jedenácté místo.

„Tak! Ale ty máš na něj samozřejmě přednostní právo!“

Pod seznam namalovala několik našpulených pus. Z penálu jsem vyndala fix a pod svůj seznam nakreslila několik malých červených srdíček protknutých šípy.

„Můžu si tu fixku půjčit?“ zeptala se Jenny.

Podala jsem jí ji. Vzala můj deník, nalistovala volnou stránku a namalovala na ni velké rudé srdce. Vzala jsem fialovou fixku a vedle Jennyina jsem namalovala ještě jedno.

„David je tak skvělej,“ vzdychla jsem.

Vybarvila jsem nakreslené srdce fialovou barvou. Vypadalo elegantně.

„Nikdo jiný mu nesahá ani po kotníky. Ani omylem!“

„Ty jsi ale pořádně zamilovaná!“ konstatovala Jenny.

„Ale né...“, bránila jsem se.

Nebyla jsem zamilovaná. Ani nápad. Zajímal mě. To je velký rozdíl. Ale nevěděla jsem, jak s tím naložit.

Co se dělá, když má člověk zájem?

„Nečetla jsi zamilovaný romány?“ žertovala Jenny. „Nejdřív se s ním setkáš pod stromem v lese, políbíš ho a pak vyryješ do stromu *Amanda + David*.“

„Nožem?“ zeptala jsem se.

„Jasně, čím jiným?“ odpověděla Jenny. „Vlastně ne. Měla bys vyrýt jen *David*. Se srdcem okolo. *Amanda + David* vypadá trochu dětinsky.“

Nakreslila do mého deníku další velké srdce. Protnuté šípem, takže krvácelo.

„Poslyš,“ řekla najednou a podala mi fixku. „Můžeš pro mě něco udělat? Mohla bys mi na zadek nakreslit srdce a vepsat do něj *Amanda*?“

Jenny se otočila a stáhla si kalhoty i kalhotky, takže proti mně bíle zasvítily její pŕlky. Pak se na mě podívala velkýma, prosebnýma očima.

„Prosím!“

Vyděšeně jsem na ni zírala. Kreslit jí na zadek?

Jenny se rozesmála. Smála se tak, že si musela lehnout na podlahu, pořád ještě se zpola odhaleným zadkem.

„Měla by ses vidět, Amando! Bože, já snad umřu!“

„Jsi blázen!“ zalykala jsem se mezi výbuchy smíchu a hodila jsem jí na zadek polštář.

Jenny se jen chechtala.

Měla pěkný zadek. A měla pěkná prsa. Mohla by mít všechny kluky v osmičce. A určitě i mnohé z devítky a desítky.

—

O týden později sníh už skoro úplně roztál a silnice byly suché. Začaly jsme s Jenny znovu jezdit do školy na kole. Bylo prima nemuset jezdit školním autobusem.

O přestávkách jsem po Davidovi vrhala dlouhé pohledy.

„Musíš s ním promluvit,“ řekla Jenny. „K ničemu nevede kolem toho jen chodit a být zamilovaná na dálku.“

To se jí snadno řekne. Nedělalo mi potíže mluvit s Torem Ivarem, Trondem nebo ostatními kluky ve třídě.

S Davidem to ale bylo jiné.

Jakmile byl nablízku, jazyk mi v puse ochabl stejně jako Elininu psovi, když mu bylo moc horko.

Zbytek těla jsem měla naprosto ztuhlý.

„Vypadáš jako zombie,“ chichotala se Jenny, když kolem nás na školním dvoře David prošel.

Zvedla před sebe ruce, zakoulela očima a prkenně odvrávorala.

„No počkej!“ zakřičela jsem a skočila na ni. „Ty sama budeš zombie!“

Jenny se jen smála. Snažila jsem se ji povalit a představovala si ji jako živoucí mrtvolu, jak obchází po okolí s napřaženými pažemi a za ní vlají dlouhé cáry látky a toaletního papíru.

„Jenny a Amanda se perou!“ volala Eli.

Vrhla se mezi nás a oběma rukama chytla Jenny v pase.

„Nech toho, Eli!“ smála se Jenny. „To tak toužíš po tělesným kontaktu? Nemohla bys radši skočit po Trondovi?“

Eli ji jen sevřela ještě pevněji.

„Ty jedna drzá...! Jen počkej!“ uculovala se.

Pak ji pustila a chumel se rozpadl.

Jenny se pořád ještě smála. Oprášila jsem si bundu. Hlavně na efekt.

Když jsem vzhledla, ztuhla jsem. David stál jen o pár metrů dál a usmíval se.

„Solidní *catfight*,“ řekl. „Kdo vyhrál?“

Odešel dřív, než některá z nás stačila odpovědět. Popadla jsem Jenny za paži a přitáhla ji k sobě.

„Vidělas?“ zeptala jsem se. „On se na mě podíval, že jo?“

Zbytek vyučování jsem nebyla schopna myslet na cokoli jiného. David se na mě podíval. Teď už ví, že existuju.

Při poslední hodině norštiny jsem se úplně ve snách ztratila. Holten předčítal z románu o Vikinzích. Přemýšlela jsem, jak se asi chovaly vikinské dívky, když byly zamilované. Byly pak celé rozdivočelé?

Nechtěla jsem poslouchat o Vikinzích. Chtěla jsem slyšet o dívkách z této doby. Rozhodla jsem se, že po škole zajdu do knihovny a půjčím si nějaký milostný román. Jenny měla jet do Osla na svatbu sestřenice. Zrovna jsem se netěšila na to, že budu celý víkend sama doma jen s maminkou a tátou.

U viaduktu v centru Jenny pokračovala domů podél obchodů s potravinami a já jsem jela na druhou stranu, kolem kulturáku a dál k bance.

Knihovna byla v druhém patře bankovního domu. Jednou se mě táta zeptal, jestli mám radši peníze nebo knihy. Knihy, odpověděla jsem tehdy. Táta nemíval pokaždé dostatek peněz. A ani já ne. Ale v knihovně se knihy daly naštěstí vypůjčit zdarma.

Knihovnice byla příjemná dáma kolem padesátky. Nepamatovala jsem si její jméno, ale už jsem si u ní mnohokrát předtím knihy půjčovala.

„Ahoj, to jsi ty?“ řekla knihovnice. „To je milé. Můžu ti nějak pomoci?“

„Ráda bych si půjčila milostný román,“ odpověděla jsem. „Nějaký pořádný. Kde je dívka hodně zamilovaná. A kluk je opravdu úžasný.“

Sklopila jsem oči. Bylo trochu trapné ptát se takovým způsobem.

„Aha,“ řekla knihovnice a usmála se. „Myslím, že vím o jedné knize, která by se ti mohla hodit.“

Vešla dovnitř a chvíli hledala mezi regály. Pak se vrátila s průměrně tlustou knihou.

„Můžeš se na ni zatím trochu podívat,“ řekla.

„Děkuju,“ odpověděla jsem.

Posadila jsem se u čtecího stolku a začala hltat první stránky. Bylo to důležité. Nemohla jsem už odkládat ani o vteřinu déle, abych se dozvěděla něco o životě. O životě a o všem, co mě čeká.

„Ahoj.“

Vzhlédla jsem. Byl to David!

Zaklapla jsem knihu, jako bych byla přistižena při činu.

„Co tu děláš?“ zeptala jsem se.

Zarazila jsem se nad zvukem vlastního hlasu. Zněl tak ostře.

„Chci říct... ty taky chodíš do knihovny? Myslela jsem si, že jen hraješ fotbal,“ řekla jsem už mírnějším tónem.

David neodpověděl. Snažil se přečíst text na obálce knihy, kterou jsem držela v rukou.

„Aha, tahle! Ta je pěkná!“ řekl.

„Jsem teprve na začátku,“ řekla jsem.

Cítila jsem, jak mi hoří tváře.

„Můžeš se těšit na konec,“ řekl David a usmál se.

Pak zmizel mezi regály. Za chvíli se vrátil s knihou o fotbale a druhou s obrázkem tygra a medvěda na obálce.

„Dětská knížka?“ zeptala jsem se překvapeně.

David se opět usmál.

„Čtu i knihy pro dospělé. Ale zrovna tahle je tak skvělá!“

Sbalila jsem si věci a David si zatím u knihovnice knihy vypůjčil. Sešli jsme ze schodů na prostranství před knihovnou. Bylo to velké vyasfaltované parkoviště. Knihovna musela mít parkovací místa snad pro polovinu města. Ale většina z těch, co tu parkovali, měli spíš namířeno do banky nebo na radnici.

Tam jsem tedy stála s Davidem. Srdce mi bušilo. Nevěděla jsem, co říct.

„Taky jezdíš na kole?“ zeptal se.

„Jezdím pořád,“ odpověděla jsem. „Dokud není sněh.“

Já i David jsme zaparkovali kola před policejní stanicí vedle banky. Doufala jsem, že nás maminka oknem neuvidí. Sama to před několika měsíci řekla: jako policista na malém městě má člověk přehled skoro o všem, co se děje. Jiné to bylo, když pracovala na policejní stanici ve velkoměstě.

Vedli jsme kola po parkovišti a pak jsme nasedli. David měl horské kolo s jednadvaceti rychlostmi a kotoučovými brzdami. Byl to dost drahý model. Kvalitní značka.

„Máš nové kolo?“ zeptala jsem se.

„Dostal jsem ho před měsícem k narozeninám,“ odpověděl David.

„Máma ale řekla, že letos už nedostanu nic k Vánocům...“

Usmála jsem se. Také bych si přála takové kolo. Nesmím zapomenout tátovi vysvětlit, jaký je to model.

„Do velikonočních prázdnin zbývá už jen týden,“ řekla jsem.

„To jo,“ přitakal David.